ARTA POETICA
Prinde elocvenţa, dar nu-i suci gâtul, ci taie-1 koşer, fierbe, mănâncă şi plângi. Homerică liana când orb te duce versul, în nobila ta stângăcie să-1 frângi.
Nimic definitiv, totul e spumă şi umbre ale unor talazuri de jad răsucite pe vânt. Tunetul fie-ţi floare întinsă aproapelui şi sângele distilat în cuvânt.
13
MILTONIANĂ
Ca gheara unui fenix orb prin lume Sunt treaz doar pentru Tine, Cântul meu Viteaz ca să spun binelui pe nume Şi răului să nu-i spun decât rău.
Străpunge, Doamne, pavăza de ceaţă Sub care mulţi ne credem fericiţi; Profeţii Tăi trimişi de dimineaţă Să nu mai stea-n capitole păziţi,
Ci să se scoale şi să-nfrunte zeii Care se bat pentru coroana Ta, Pe-aceşti Nimrozi nerozi, pe derbedeii Scandalizaţi de-o flamură de nea.
întors pe crucea mea Te rog, lisuse, Scânteia Ta s-o pui în aceşti psalmi. Dând foc la competiţii şi la muze, Ochii credinţei să-mi rămână calmi.
14
RUGURI
De pe Taborul pierdut în marmura timpului,
de pe acest munte al fericirilor
luminat de amintirea unui singur Om,
coborâm şi noi ca unul
- dispreţuit nazarinean -
în noaptea fără nădejde a lumii.
Bucuria ne este încă timidă, picioarele mai privesc în urmă o clipă... Cine să creadă că vom putea rostogoli noaptea cu aceste zece, obosite opaiţe?
Doamna lume este invitată la ultimul bal.

îi vom roade umbra ca nişte licurici,
îi vom sfâşia eleganţa cu care-şi ascunde jertfele, ,
îi vom stinge luceferii în cerneală de lacrimi şi plasmă,
făcând loc cuvintelor lui lisus:
Antun năhoor 'alamă -
V o i sunteţi lumina lumii!

15

RUGĂCIUNE PENTRU POET
Să nu se stingă-n ceară, lumină de in tandru,
Să nu-1 îmbrăţişeze acest lunatic plaur!
întinde schiptrul, Doamne, spre domnul Alexandru,
Că îl aşteaptă nouă fecioare lângă staur.
Noi suntem el de-o vreme, ne poartă sac destinul, Dar mai păstrăm sub coaste această insomnie: în loc de trestii roşii din smârcuri salte crinul, Sub comanac de lună oftând a Românie.

16

DISTIHURI
Coşar cocoşat, funinginea soartei s-o curăţ
Cum voi, zile-talazuri, dintr-o moarte-n alta trecurăţi...
Ca un copil am crezut, nebănuind că-n abisuri Dorm mari incendii de corăbii şi visuri.
Uitată ca moartea la nunţi, ziua de naştere îmi şoptise doar mierea şi untul din paştere.
Şi-mi pasc azi imperiale luciditatea şi vina De-a-mi fi iubit fără regat şi fără hotare regina?
Alte candori pentru sufletul tău n-am avut
Decât nestinsă, distinsa şi sumbra mea umbră de lut.
Te-aştept ca un steag solitar, ca o mierlă-n vechiul scoruş, însumi vioară-n suspir şi pinten de arcuş.

DOAMNEI MELE
Apărută în ochii-mi, lacrimă purificatoare, Mi-ai vindecat pustia şi coasta amuţită-n dogoare.

M-ai înflorit neuitat din cenuşa de aur, Stângaci şi prea ne-nfricat pe o limbă de plaur.
Viscol în vară, cu grindini de criţă harapnic, întoarce-te, zână, întoarcete-n tine mai grabnic.
Aşa cum sunt, doamnă toamnă, aşa cum eşti schimbătoare, Nu te-aş schimba pe nouăsprezece ispititoare fecioare.
Cu conduri de scântei, cu rochii şi salbă de nalbă, Treci iar prin inima mea desfrunzită, neagră şi albă.
Ca pe-o aleasă robie, doamna mea, te iubesc, îmbrăţişându-te cu oasele mele de foc îngeresc.

18

ADAMICĂ

E visul meu să-Ţi preaînalţ cântare, Stropi de topaz pe-azurul vechi din sânge, Că nu-Ţi găsesc, Iubite,- asemănare; Oglinda cărui vers Te va răsfrânge?
Tu ai răbdat trufia noastră crudă, Sălbăticia unui duh din hău. Şi sufletul meschin cu tălpi de iudă, Tu l-ai iubit mai mult decât pe-al Tău.
Eu, Grădinarul pitulat în moarte, Nu Te-am recunoscut când mă rugai, Dar printre pomi strigând ai mers departe Şi-acuma ştiu, Iisuse, Tu erai.

19

DOARĂ

Privit de milioanele de ochi ai singurătăţii asediat ca în îmbrăţişarea unui călău, Grădinarul ar scrie un poem despre sine, despre fructul pendulând între bine şi rău.
Ar sfărâma clepsidrele: nisipul l-ar returna pe plaja insomniei, cu degetele ar surpa imperii, să afle că nemărginirea vie-i.
El însă ar rămâne abandonat în vreme şi, fluierând un vers aurifer, s-ar bucura că nimeni, niciodată nu-l va sili să intre în alt cer.
El, biată umbră-a Crucii, Grădinarul, privindu-şi umbra a vărsat paharul.

20

ACRO-PORTRET

Pe bălţile d'aci trăia-nsetat Edenic prunc în luntre de aramă.
Tăiat din lună, nufăr apretat, Roman cu şoimi închişi într-un palat, Estetică de vieţi ieşind din ramă
Artişti se pitulară în Parnas, Nostalgicii ling ultimele blide,
Guverne curg, dar Kifa a rămas Hotar între culori şi crisalide.
Eretic sfânt din ţara lui Băilă, Lumină frământată din argilă.

RUGĂCIUNE PENTRU ŢARĂ

Sub norul viu de smirnă al jertfei Tale, Sfinte, Şoptesc o rugăciune, cu boii la arat. Deşteaptă-se românul din cârciumi şi morminte, De propria ruşine să fie liberat.
Mai dă-ne-o şansă astăzi, când vechi mândrii ne scurmă Că-Ţi suntem primi discipoli, de două mii de ani. (Măcar dac-am ajunge să fim noi cei din urmă Treziţi la mântuire cu popi şi cu sărmani).
Am tot trecut prin spaime, prin veacuri de tortură, Go-hu-ge-av-slav trecură, bul-ung-pe-cu-tă-tu... Dar ne-a rămas cuvântul şi slova de Scriptură Sub valul roş, sub stele, sub tancurile ru-ru...
Stafia lui Zamolxe pândeşte-n vii şi-n castre, Să ne vopsească neaua cu verde de catran. Păzeşte, Doamne, steagul şi inimile noastre, Să nu ajungă ţara un nou Draculistan.
Dă României pâine şi sare de lumină Şi gene-nrourate ce văd pe Dumnezeu. Alungă disperarea şi-n pacea Ta deplină Întinde-Ţi curcubeul peste poporul meu.

22

FLOARE DE SPIN

Aş vrea să fiu fratele vostru, valdenzi şi catari, încolonat cu voi cei conduşi în huiduieli către rug Şi trupurile noastre spălate să lumineze şi noaptea aceasta ca nişte flamuri albe până departe.
închircindu-ne de durere ca frunza verde în foc, le vom simţi

în inimă colţii şi nu vom şti niciodată de ce...
Şi tocmai de aceea sufletul
neclintit şi stelar va străluci
ca văzduhul deasupra cetinii Alpilor,
ca o pagină de Biblie
citită şi întoarsă.
Aş vrea să fiu fratele vostru,
valdenzi, albigenzi şi husiţi,
să fiu salvat din dezordinea
obligatorie a secolului,
să nu mai alerg fără ţintă,
6a un vagon de tren accelerat prin iad.
Să mă retrag şi eu în sanctuarul Alpilor
cei intraţi în geografia cerească.
Să mă îmbăt pe culmile lor de scânteia zăpezii,
urcând să aud tot mai aproape
inima vulturului...
Şi printre stâncile sacre, valdenzi,
să aflu Stânca în care-aţi ascuns
durerea voastră de oameni şi spaima.
Şi va rămâne departe marea flămândă şi tulbure,
izbind val de val şi valuri de ţărm
în talazuri păgâne.
Voi sta aici în munţi cât o vor asmuţi vânturile,
voi bea din pâraie sorite şi clare.
Când mă voi întări, desigur,
mă veţi trimite în misiune;
în veacul meu de pucioasă voi aduce
vânt proaspăt, furtună, răşini, briliante
şi floare de stânci.
Şi nu voi uita să ascund prin mantia valdenză
câteva pagini de-ale sfântului Ioan.
Iar de voi fi condamnat că am fost prins cântând

şi că la anumite tonuri m-am înfiorat,
să nu rămână fără răsunet
o ultimă inflexiune a inimii.
Nu mai sunt orb;
de ţărm se desprind pentru totdeauna corăbii
şi în deşertul, imensul deşert comun,
s-a deschis cea mai frumoasă
floare de spin.

24

MARTIE 1977
Acum, vedeţi?
Stele pe cer se pregătesc să cadă
şi-a înfrunzit smochinul.
Atâţia oameni pe trepte de iad
se îmbulzesc şi se taie...
Miroase deja a pucioasă şi fum -
parfum
de milă cerească-njunghiată.
Acum, vedeţi ce-am făcut?
Tot felul de idoli,
de bune şi rele clădite spre cer,
tot felul...
vertebre s-avem pentru suflet: hârtia, oţelul...
Dar nu, de-acum nu mai este
o viaţă de om pân-atunci. Poate mâine
nici urme de râs nu mai vezi, nici coloane
furios implântate în cer - Babilon, Sodoma
şi Roma
şi toate...
Doar regi nevăzuţi, mânioşi vor umbla printre ruine,
printre visurile lor sfărâmate.

25

Iar ceilalţi? Pământ!

Ah, pământ,
mai spune-ne azi, mai trezeşte-ne, sună!
Salvat să ne fie doar sufletul (viaţa)
din lumea nebună, nebună.
Smochini înfrunzesc pe aproape
şi noaptea e blândă. Şi ziua.
Şi totul ne pare durat pentru veci.
Şi chiar răul
ne pare salvarea cea sigură, sfinţită,
că peste slova divină poţi să mai treci.
Pot faptele noastre să fie mai bune decât noi?
Putem fi mai buni decât faptele noastre?
Şi-apoi
este gândul, ferit de mulţimi, dar care
în ziua cea mare
şi el se plăteşte.
Acum, crezi ce vrei! Ridică paharul că nimeni nu vede şi-mbată-te rău de credinţa ta bună, de voia cu care tot calci peste alţii şi nu-ţi aminti că în tine sunt forţe ce zac în pământ neştiute.
Cât rău poţi să faci fără voie!
Dar când îl vei vrea!
Atunci se va smulge din hamuri pământul
şi stelele din cer vor cădea.
Atunci te vei teme văzându-ţi cuvântul
cu sabia scoasă împotriva ta.
26
ACROSTIH UNUI PRIETEN
Atâtea nădejdi într-un pumn de ţărână! Lasă-mă să iubesc fiinţa numită *om,* Eliberat, să întâlnesc o altă mână, Ca o valenţă de spirit, aproape stăpână, Unde atâtea pot face, atom cu atom.
Poate din regi ni se coboară chipul,

Ori poate din seminţii de lupi barbari?
Poate pe creierul din care va rămâne nisipul,
Or fi neştiute poteci de tâlhari?
Vino prietene, să te numesc bunul meu frate,
Inimi să fim proaspăt spălate-n azur,
Ca nişte săbii cereşti, mereu paralele înfocate,
Infuzate cu un sânge mai pur.
27
^/^
INDEX
Căutător de stele pârguite, de lumini mature şi de fapte,
priveşte atent la intersecţii, pe drumurile naturii, urmele Lui.
Ele sunt semnele atotputerniciei iubirii, semnele dreptăţii şi atotştiinţei, sunt tetragrama Numelui sacru.
Când cauţi adevărul, care nu se stabileşte în mod democratic, ca legile de tranziţie, urmele Creatorului sunt indicatoare; toţi călătorii grăbiţi spre marea concluzie a vieţii, să le citească înfioraţi.
I Exerciţii de înviere
33
Urme de aur şi de lazurit,
urme de sânge şi spirit
te invită-n înserarea de-acasă.
Acolo vei găsi aşteptând
un sfeşnic - Biblia veche deschisă,
pălmuind întunericul dens.
Pe urmele acestei ştiinţe vei afla
pacea iertării,
Şi vieţii tale un sens.
34

BIBLIA
O lume de comori, un glas de ape E Biblia, sub razele divine,

Ocean de mângâieri în care-ncape Tot adevărul vechi şi cel ce vine.
Pe fundul tot mai verde, mai adânc, Zac perlele ascunse în cochilii, Pe care zilnic scufundaţi le strâng Cercetătorii Bibliei, umilii.
Chiar dacă-aş fi savant fără Scriptură, Nemuritor şi zilnic norocos, Unde-aş găsi adânca ei cultură Şi bucurii egale cu Christos?
Prietene, ai Biblie în casă? Eşti lacom după slova ei aleasă? Fă-ţi timp mereu, te roagă şi citeşte-o! De vrei şi mântuire, împlineşte-o!
35
ICOANĂ
Nu trebuie timp să-ţi dai un răspuns; dar trebuie să rişti tronul şi cine mai ştie. Fatalitatea, în mijlocul sărbătorii te strigă. Pentru toţi Pilaţii un singur răspuns, pentru toţi cei ce aruncă asupra altora răspunderea de a-şi răspunde singuri.
Ce este adevărul.
Este spaţiul acela în formă de om
şi de cruce
în care minciuna, neputând face nimic,
s-a transformat în ură;
unde ura, neputincioasă,
a devenit moarte.
Pentru ca tu, care ai putea să nu crezi,
să ai viaţă.
36
CÂNTECUL CRUCII
Golgota, muntele iubirii şi soarele-mpăcării sfinte, Lumina ta alungă ceaţa şi îndoielile din minte. Fântâna vieţii fără moarte şi cumpăna înţelepciunii. Mulţi însetaţi trec pe îa tine, dar se adapă numai unii.
Aici e poarta mântuirii, aici e scara către cer, Aici a încolţit

speranţa din bobul marelui mister. Trec iute-n volburi de milenii, civilizaţii în convoi, Chiar smalţul veacului de astăzi va fi curând numai gunoi,
Dar Crucea-n veci nu se va stinge; ea-i far înalt pentru credinţă Şi de departe mă îmbie când noaptea urii ameninţă. Iar dacă valul se ridică, lăsa-voi ancora la cruce, în adâncimea umilinţei tot sufletul să mi se-arunce.
Golgota-i tronul libertăţii, loc al supremului repaos, Ea-i miezul timpului şi-al vieţii, ea face ordine din haos. Steaua polară a speranţei e diamantul sfintei Cruci Şi nordul vieţii de slujire când nu ştii încotro s-apuci.

37

Golgota-i axa veşniciei, toţi gravităm în jurul ei.
Cu cât pe sfinţi mai mult i-atrage, devin mai oameni şi mai grei.
Aici e locul de-ntâlnire al harului şi al dreptăţii,
Chiar moartea veşnică-i prezentă să-nfrunte răsăritul vieţii.
La Cruce, Dumnezeu şi omul se întâlnesc şi se împacă, Iar cei ce se urau de moarte aruncă sabie şi teacă. Aici nu-i altul vinovatul, nu diavolul, nici Dumnezeu. Oglinda Crucii îmi arată că vinovat sunt numai eu.

38

A^c

MARMURA
Pe pagini sfinte, chipul lui Iisus Atâţia martori s-au unit să scrie. Că nimeni nu-i în lume, jos sau sus, Ca El atât de plin de poezie.
Chiar ura contra Lui îl face mare,
- Christos şi azi învinge doar prin Cruce
Dacă durerea Lui e ce te doare,
Poţi şti că-i drumul care-n cer te duce.
IEŞUA
Am admirat, Ieşiîa, cărarea Ta virgină

pe care nimeni n-a trecut şi n-o să treacă,
de când, ieşind din pântecele Milei,
ai luminat în grajdul din Efrata;
de-atunci, din primul clopoţel de glas,
până la strigătul din urmă-al biruinţei.
Am admirat Ieşiîa mâna Ta
şi pasul Tău şi chipul Tău,
am admirat cuvântul Tău
şi vraja lui de neasemuit.
Şi-mi place să mă-nchipui ucenic,
vre-un fericit ce s-a atins de Tine,
sau orbul, sau ologul:
Ieşiîa, fiul lui David,
ai milă de mine!
în lumea noastră rea până-n sămânţă, în care răsuflăm şi
disperăm şi-n care de-orice vis ni s-a urât,
42
ai apărut Tu, iubitor, puternic, profetul din provincie,
tâmplarul şi mult mai mult decât atât.
Ieşiîa, dac-ai fi şi azi în lume,
ce mult aş vrea să-Ţi mângâi urma cu piciorul,
să-Ţi văd de-aproape ochii
de gelozie sfântă umeziţi.
Ce mult aş vrea, Ieşiîa,
să merg ca umbra după Tine.
Să nu mă certe ucenicii Tăi,
că nu vreau locul lor, ci numai
să Te privesc de-aproape, să nu scap
nici unul din cuvintele-Ţi divine,
să vă slujesc, Ieşiîa, să vă spăl
picioarele în serile de Paşte.
Şi-atunci Te voi iubi cu-atât mai mult; Te voi cunoaşte.
Întoarce-Te, Ieşua! Numai Tu

- chiar dacă am ca patrie Sahara sau Atlantida - Tu eşti împărat. Te recunosc după blândeţea Ta, după veşmântul Tău fără păcat. Iubesc puterea Ta cea fără arme care-ngrozeşte pe duşmanii noştri; înfiorarea Ta, simţirea Ta Tu singur Te-ai născut ca să fii Domn. I)c două ori eşti împăratul meu,
c două ori sunt închinatul Tău;

43

şi-acum, a treia oară,
Iţi dau voinţa mea:
decât un rob în libertatea lumii,
mai bine liber în sclavia Ta.
Te-am admirat Ieşiîa totdeauna. Parfumul numelui Tău tainic - salvarea răsărită din Iudeea -m-a însoţit de când eram copil, când nu-nvăţasem sila şi minciuna, când Te chema al păsărilor tril şi-aveam mai multă vreme să le-ascult fermecătorul cult. Chiar când m-am risipit dintre hotare şi când eram destul de rătăcit, gândul că iarăşi vei veni, Ieşiîa, şi bucuria care-1 însoţeşte, o, niciodată nu m-au părăsit!
Şi-acum, când mi-amintesc de glasul Tău, simt inima în mine de *iudeu,* reînviind sub roţile, sub tropotul istoriei, Ieşiîa, fiu de Dumnezeu!

44

EIKON
Iisus Christos s-a coborât la mine, Să-mi schimbe cupa marelui necaz. Aproape L-am văzut printre suspine Şi cred că m-a atins duios şi azi.
Sleit de suferinţi, dar plin de dor, Aşa este Iisus Nazarineanul. Umblând neobosit printre popor Şi împlinindu-şi cu credinţă planul.
Aşa este Iisus. Numai putere. Tot harul întrupat într-un Cuvânt. Chivot de carne, Duh de înviere Şi numele secret al Celui Sfânt.
Fără-ndoială, crucea Lui înaltă Mi-a străjuit răscoala şi pustia

Şi sigur nu va trece niciodată, Cât se va-ntinde-n slavă veşnicia.
Bogată-n taină, radiind de pace, E marea cruce a iertării mele, Zadarnic încercat-am a-L desface Pe Christ, de crucea Lui, prin fapte rele.
M-am prins de incredibil, de lumina Golgotei lui Christos ce-mi dă suflare. Mă prind mereu, când mă apasă vina, Să cer, căzut sub crucea Lui, iertare.
împart, smerit, cu El, povara lumii; Prea grea-i planeta s-o pot singur duce. De-aceea m-am legat cu şapte funii De trupul biciuit şi frânt pe cruce.
De-aceea cred, cu toată neputinţa, Că voi ajunge-odată să-L descriu, Să-I zugrăvesc în viaţa mea fiinţa, Să vadă lumea pe Christos cel viu.
46
MĂRGĂRITARUL
Christos, neguţător în trup de in, In târgul lumii mă găsi pe mine. Şi-n grabă Nomos, un stăpân hain, Pe preţ de sânge m-a cedat, în fine.
în loc de bolovan de lupanar Şi spor de mucegai şi stâlp de gherlă, M-a socotit un scump mărgăritar, Din fundul mării m-a adus ca perlă.
Christos m-a preţuit cu-adevărat La cursa veşniciei să m-apuce. Din negăsit nadir m-a apucat Când a strigat învingător pe cruce.
Acolo, la Golgota am văzut Că El este, de fapt, mărgăritarul, Iar eu un negustor nepriceput Care nu ştie cât de scump e harul.
;.....}
La ieslea şi la crucea Lui înaltă, - Fundaţie şi stâlp de sanctuar -, Vând astăzi tot, pe darul fără plată, Pe dezgolitul meu mărgăritar.
Dau sărăcia mea de bogăţie, Dau numele şi sângele şi dreptul,

Doar să-mi rămână-această poezie Că fericit e numai înţeleptul.

48

CÂNTARE DE AUR

Să fie binecuvântată clipa
în care m-am născut a doua oară,
Când mi-ai oprit - de dragul cui? - risipa
Şi din butuc m-ai prefăcut vioară.

Azi nu mai îndrăznesc să dau crezare Neruşinatei arte de-a nu crede, Şi nu mai pot sufla cu nepăsare Când inima-mi Te-aude şi Te vede.

Luceafăr viu, Iisuse fără seamăn, Te-ai coborât la noi atât de jos ! Cu ce minune pot să Te aseamăn în veacul tot mai sterp şi vanitos?

Pierdut îţi cânt, smerit stropindu-mi viaţa Sub semnătura Ta dumnezeiască. Iubite, când va fi să-Ţi văd şi faţa, Cântarea mea să nu se mai sfârşească!

4 Exerciţii de înviere

49

HOC SIGNO VINCES

Biruitorul! O, ce nume nou m-aşteaptă; nu voi mai fi cel care ţine lumea de călcâi... Desăvârşit în cugete şi-n faptă, prin har şi suferinţi spre tronul Lui.

Să iert cu El cum ne-a iertat El gestul când L-au răzbit piroanele flămânde, să cuceresc, fără întoarceri, Everestul răspunsurilor totdeauna blânde.

Nu voi mai fi copil al înserării
şi jucăria tristă a nimănui.
în luptă încleştată, prin credinţă,
victorie din cea mai stearpă neputinţă.
Biruitor! Sub soarele veciei
|| port pe frunte autograful Lui.

DODECALOG
Crucificându-mi orice ţintă joasă Şi spiritul de rob sau mercenar, Christos este măsura mea aleasă, Iubind fără măsură pe Calvar.
Christos e startul meu şi alergarea, El este graba şi zăbava mea. El mi-este rugăciunea şi strigarea Şi toată libertatea de-a tăcea.
Căci pentru mine a trăi e Crucea Şi a vedea este lisus Christos. Las orice altă slavă la răscrucea Sfârşitului de veac întunecos.
FĂ-MĂ CUVÂNT
Dă-mi harul acum, la ultima strajă, când ceţuri multicolore înlocuiesc noaptea, să străpung cu a vieţii rostire un veac de păcat. Fă-mă glas ce trezeşte izvoare-n deşert, cuvânt din cuvintele Tale întrupat!
Să ajung la inima disperării, sub neguri, şoaptă din şoaptele Tale şi gând rupând cărări de rubin prin desişul în care aşteaptă ultima oaie, zbierând.
Fă-mă răbdare şi duh de tăcere-nţelept, lacrimă din lacrimile Tale curgând, pe obrazul bătrânei lumi solitare, •>a Şterg atâta ruşine şi atâta onoare '•.ni linge să fiu, din ţărână strigând.

Din rai vine glas de tămâie, vin nori
din spin de zizif înflorind, invadând viitorul,
şi-un ţipăt roşu de trâmbiţe alertând pe cel rău.
Fă-mă Tu strigăt din strigătul Tău,
glas viu ce desfundă ogorul.
O vorbă de carne şi sânge să fiu,
rostită din Spirit, trăind neminciună,
un glas de şofar ce cheamă îndelung în pustiu,
la vadul reîntoarcerii, la calea cea bună.
PSALM
Cu buzele închise, când sufletul e strigăt,
stăruitor, chiar orb, Te voi afla.

Eu ştiu, chemarea-aceasta ce n-o aude nimeni, poate
străvechii munţi în clocot să-i răstoarne.
Stigmatul meu devine azur, credinţă
cu muşchi fierbinţi, când Iţi primeşte harul,
Magnificule Domn şi Tată
şi capătul neliniştilor mele!
Ca să primesc prezenţa Ta serenă,
liniştea vie din care-mi vei vorbi,
mă lupt cum se luptă pe valuri,
de zbor îndelung obosită
o pasăre cenuşie,
să poată opri în ea o fărâmă
din cerul mântuitor.
Da, rugăciunea mea Te caută
ca un cântec de dragoste în preajmă,
ca vrabia rotindu-se neştiutoare
pe lângă cuibul pustiit de-o mână rea.

54

SE ÎNTOARCE

Se întoarce Nazarineanul! Nu e zvon, ci paşii-I se aud de se-nfioară duzii... Ecouri se trezesc în Orion, în timp ce lumea-şi pune cunună de iluzii.
Se întoarce Galileeanul! învingătorul! Degeaba pregătiţi armaghedoane! Mai bine daţi-I slava şi onorul, Sunând capitularea pe scoarţe şi canoane!
Se întoarce *împăratul iudeilor,* Soarele graţiei cereşti care-aduce dreptate. Ziua aceea, pe care n-o aşteaptă popoarele, e aproape, Pământule frate!
Se întoarce Rabi Ieşua să cureţe globul de lepra semeţiei, de spaime şi de rock. Sus, frate Iov! De-acum azvârle-ţi ciobul şi toate întrebările la foc!

55

Se întoarce Domnul Iisus, Maestrul tuturor speranţelor şi

împlinirilor. Ruşinat se culcă acum Everestul, ca să treacă batalioanele martirilor!
Se întoarce Singurul nemuritor, Creatorul care n-are nevoie de religiile noastre... Primiţi-I odihna, cunoaşteţi-I dorul de-a ne avea cu Sine printre astre...
Aproape-i ziua în care nu vor mai muri florile,
ziua în care vom fi eliberaţi!
Sculaţi-vă, ne inundă zorile,
voi Anzi, Rodopi, Urali şi Carpaţi !
56
CÂNTEC
Spre marea lipsită de vânturi, spre forul Cetăţii voi păşi odată la margini de timp. Poarta se va da în lături, străzile-mă vor privi, aurul lor îmi va arăta noul chip.
Ce izvoare trezesc în mine horele îngerilor, chemare spre zboruri de azur rectilinii! Să când şi eu, ah! să cânt liberat de umbre, uitat printre ei în marele templu-al luminii.
Oricât m-aş îndoi de sufletul meu şi oricât m-ar târî ale infernului baluri, aud, mai aud tăcerea adâncă a cerului spre care păşesc pe înspumatele valuri.
57
CONCERT
Putea-voi eu, Doamne, vreodată,
pe treptele sărate-aîe trudei s-ajung pân' la Tine?
Ştiu că în ceruri ai multe miriade,
batalioane de spirit şi glorie,
iar lauda lor, un vers infinit mai bogat ca al meu.
Dar eu pătimesc să-Ţi cânt
cântecul unui bard păcătos,
răstignit pe o cruce de sfânt.
Lacrima regăsirii ne va lumina,
va creşte-n zenit, va cădea
în sublime vibraţii de slavă.

De aceea fără stăvili să se verse lauda,
incandescentă şi gravă,
să irumpă izvoare adânci
şi apele veseliei curate,
îndelung aşteptate,
să urce în raze spre cer.
58
Să ne acordăm simţirea şi gândul:
cât să încapă într-un singur piept?
Cum în stelele toate zvâcneşte pulsul ceresc,
să înceapă concertul ce de mult îl aştept.
Din adânc să irumpă torentele armoniei, comete şi fulgere-n zbor să detune comanda-n mirifice lumi depărtate. Cereşti Niagare vuiască-nspumate în talazul magnific al slavei şi ode şi coruri...
Un astfel de cutremur să trăieşti, inimă, vibraţii în cer, pe pământ, sub pământ şi valuri să cheme repetând, nesfârşit repetând ecoul cântării diluviene.
Şi închinarea mea o vei avea adâncă, până la sângele fierbinte, că vrednic eşti Prea Bunule să primeşti laude înalte, înnoite şi-n cinstea Ta să vibreze suprema coardă a existenţei mele. în singura nădejde către Tine care salvezi fără plată sufletul, lacrima şi sudoarea lui de preţ.

ffl
LEHAMITE
Trudim pe o planetă de păcate... O moarte vie stăruie în toate
Şi ne grăbim spre ţinte ce nu ştim, Spre-al lumii obosite
ţintirim, înfometaţi de milă şi dreptate.
Dacă ţi-e sete, apa nu e apă,
Aerul lumii pute şi înţeapă.
Avem în schimb minciună şi-alte boli,
- Ospiciu sferoid între doi poli! -

Poftim şi adaptează-te sau crapă.
Sărmană lume, veştedă grădină, Coşmar apocaliptic de rugină
Şi de tăciune-n pâine şi de jar; In loc de ploaie, un potop amar
Şi niciodată pace şi lumină...
5 Exerciţii de înviere
Se fură pe amiază şi se minte. Totul e strâmb, dar mergem
înainte Şi nimeni nu întreabă până când. Toţi oamenii se
cumpăr şi se vând, Şi angrenajul merge într-un dinte.
Mai cocoşaţi din zi în zi ne-ntoarcem, Chiar nopţile de orice
vis le stoarcem. Totu-i drăcesc, nici sfântul nu e sfânt Şi vreţi
să mai rămânem pe pământ, Să-i recoltăm ciulinii şi să-i
toarcem!
Să vină Domnul să ne dea salvare, Să pună iar planeta pe
picioare. Şi fiindcă ea nu-i singurul bolnav, Şi nu doar trupul
nostru este sclav, Să toarne-n suflet Duh de vindecare.
66
OMEGA
La uşile Bisericii moderne Stă Christ bătând şi aşteptând
intrare. Ninsoare de Crăciun pe ea s-aşterne, Zăpezi de-
ntârziere şi uitare.
Un înger surd păzeşte dinăuntru,
Iar sfinţii mai vorbesc, mai dorm, mai cântă,
Şi s-au obişnuit cu amănuntul
Că tot afară stă prezenţa sfântă.
Păienjenii ţes pânze la zăvoare. Au ruginit şi gândul şi curajul
Şi totuşi, înăuntru-i sărbătoare; Lipsiţi de Christ, noi salutăm
mirajul.
Iar El stă tot ia uşă, tot flămând
De părtăşia noastră şi de pace.
Noi ştim că stă afară, lăcrimând
Dar nu-ndrăznim să-L invităm încoace.
67
în maelstromul Omega am intrat. Unde e nordul? Unde este

cerul? Ca Petru cel viteaz ne-am scufundat -Cu tot cu chei - fără să ştim misterul.
lisus stă tot închis afară-n ceaţa, Iar noi stăm tot închişi în sărbătoare. Pergam era o mândră fortăreaţă; Laodicea însă-i închisoare.
Laodicee mândră şi naivă, Stau azi şi mă jelesc sub steaua ta. Din turma ta călâie, guralivă Mai ştie să audă cineva?
68
ZERU-BABEL
S-a împlinit măsura aroganţei Cu-atâtea seri şi dimineţi amare. E ceasul, ceas profetic al balanţei; Oprit, el îşi aşteaptă emigranţii Să-i treacă-n veşnicii prin sigilare.
E ceasul ispăşirii, fără vreme. Clepsidrele cu lacrimi s-au umplut, Chiar Azazel, neliniştit se teme, împotmolit în propriile blesteme Ce-n coarnele superbe i-au crescut.
Vestim pe culmi că s-a sfârşit robia, Şofarul sună-n glas de jubileu. Ca soarele ieşind, însuşi Mesia, înmiresmând cu pasul Lui vecia, Va da răspuns că este Dumnezeu.
69
EXOD
Cetatea lui Nimrod pe ape mari, Nepăsătoare creşte-n miazănoapte. Şi-n turnul ei, ai lumii mari pândari Privind către amurg după fugari, Scobesc în zid canoane, ucid pacte.
Fugiţi din Babilon, copii, nu staţi Să mai priviţi la smalţul de pe ziduri, Ci întăriţi pe cei descurajaţi, Ieşiţi din vraja lui, să vă salvaţi De la potopul ultim de reziduuri!
Ierusalimul sus şi-adastă fiii.
Oprit, aşteaptă timpul iar să curgă.
Aşteaptă grâul ploaia cea târzie
Şi Azazel, atingerea mâniei.
Eşti liber, Gheorghe, sau eşti încă slugă?
Nu te uita-napoi la ce-ai zidit în şaptezeci de ani de închisoare. Intoarce-te în patrie, căit, Unde un an sabatic fericit, Mileniul

mântuirii ne răsare.

70

STRIGĂTUL LUI IONÂ

E-aproape ziua-aceea, cât de-aproape! Mai îndrăzneţ păcatul o invită Să vină cât mai iute şi să-ngroape O lume cu soluţii otrăvită.

Desfrâul, violenţa, necredinţa, Un iad sărbătorind şi plin de vicii îşi flutură obraznic biruinţa în foc de blasfemii şi artificii.

Că niciodată n-a umblat păcatul Neruşinat ca astăzi prin oraşe. Aicea sunt izvorul şi substratul Atâtor rele dârze şi trufaşe.

Smeriţi-vă, puzderii de Ninive! Pe lângă voi, cetatea de demult E doar o cuneiformă în arhive, Oraş provincial pierind subcult.

71

Smeriţi-vă familii şi popoare, Cu post şi cu amar de pocăinţă! Chiar regi să-şi pună sac, şi domnişoare Să-şi plângă marea lor nechibzuinţă.

Smeriţi-vă, închinători la ziduri, Tămâietori de umbre şi lumini, Adoratori de sticle şi de viduri, Care sunteţi şi nu sunteţi creştini.

Prefaceţi îndoielile-n speranţă Şi apa grea în pâine pentru om! Mai puneţi-vă poftele-n balanţă Şi zilnic mai sădiţi câte un pom.

întoarceţi-vă, putrede Ninive, Cât încă n-aţi trecut fatalul prag, Cât încă, obosiţi de defensive, Ai păcii heruvimi nu se retrag.

Intoarce-te bătută omenire, Sub domul vieţii, astăzi şi acum! Dig-dangul judecăţii dă de ştire Că doar un pas şi toate vor fi scrum.

72

DESTUL

S-a săturat istoria de groază. Din umbră cineva teleghidează. Creştinii nu mai vor evanghelişti, Şi cerul este plin de terorişti -Nici îngerii nu pot să facă pază.

Ne-aşteaptă veşnicie şi cunună

în timp ce noi înfigem steag pe lună.
Adolescenţii şi-au ieşit din minţi,
Părinţii nu ascultă de părinţi
Şi tuturor ni-e dor de-o vorbă bună.
IARĂŞI
Da, încă-odată vor veni cu smoală. Un nou vlădică şi un Constantin Vor cimenta o pace mondială De fier şi lut peltic muiate-n vin.
Şi iarăşi sfinţii se vor lua la sfadă, Valdenzii iarăşi vor urca pe culmi Şi va porni o nouă cruciadă, O ultimă ruşine astei lumi.
Foc din adânc va izbucni deodată, Izvorul urii clocotind din veac. în chip de Christ, minciuna aclamată îşi va-ncheia lucrarea ei de drac.
Alege azi sigiliul vechi şi sfânt,
Ca mâine să nu porţi stigmatul fiarei.
Priveşte la Iisus în legământ
Şi teme-te de Dumnezeu, că mare-i!
74
ARMAGHEDON
Din lanţul viu de sânge şi de duh Al marii lupte, spumegând sub soare, Doar un moment mai stăruie-n văzduh; E ultima, extremă confruntare.
Istoria e-ntinsă ca un arc Şi-un ultim test e pregătit săgeată. Sub cele şapte vânturi, pe catarg, Speranţa noastră-n Cruce-i arborată.
Din nou va fi distrus Ierusalimul, Din nou creştinii vor fi daţi la lei, Din nou păcatul va ajunge primul, Şi umbra lui vlădică peste zei.
Un înger luminează tot pământul, Vitejii sigilaţi se-aliniază. Soboare de atei resping Cuvântul Şi-n catedrale tartorii nechează.
Ridică-te şi frânge bolţi de jug Şi limpezeşte-ţi spaima din meninge. Istoria e fluviu, nu e crug Şi peştele coroană va

învinge.
- «sa
n
e
5 w
£
10 FECIOARE
E miezul nopţii, noapte fără zare, Doar stelele mocnesc în cer uitate, Iar noi am adormit de întristare, De dor după iubire şi dreptate.
E miezul nopţii, dorm şi vii şi morţi, Doar bufniţe mai ţipă pe vreo şură. Suntem aproape de-ale nunţii porţi Iar noi dormim, dormim fără măsură.
Pe cerul vânăt, cel de-al treilea înger Un strigăt viu lansează-n miez de noapte Cu candela în palmă încă sânger Dar gata de credinţă şi de fapte.
6 Exerciţii de înviere
MARTYRIA
Un nor de martori din trecut, fierbinte Ne-asediază-n ceas de judecată. Sunt spiritele vieţii celei sfinte Ce sub securi au adormit odată.
Sunt cei ce-au renunţat la amăgire Şi au iubit Cuvântul neascuns. Ce scuză vei avea, ce izbăvire, Dacă-ai găsit în viaţă alt răspuns?
ACASĂ
Pentru toţi cei osteniţi, cocârjaţi de poveri, pentru cei ce trag în jugul auto-obligaţiilor interminabile pentru cei ce nu-şi mai aud propriile gemete, există un fort al speranţei sub cer, un port de odihnă.
Pentru toţi cei hăituiţi de ispite,
pentru toţi cei munciţi de spiritul vremii,
pentru cei ce se chinuie zilnic în pielea lui Lot,
există un munte al pietăţii aici,

o fortăreaţă sub Cruce.
Pentru toţi risipitorii care şi-au uitat copilăria, pentru părinţii ce ne-au arvunit odăile cerului, pentru străinul care zadarnic îşi imploră sfinţii, există aici un sens, un cămin împărătesc - arhitectură a iubirii.

83

Şi inimile noastre, tot atâtea cărămizi, zid le-am făcut ca să-i adăpostească. Să se fălească Cerul cu acest Betel în care îngerii descind ca să slujească.
Şi serafimi cu feţe-acoperite privesc în rug aprins un singur Chip: al Celui preaputernic în iubire, stăpân peste lumini şi peste timp.
Să vină visătorii şi nebunii
cei candid rezemaţi în coasă,
toţi păcătoşii harnici, toţi săpătorii-n lut,
să vină la agapa înţelepciunii
aici,
acasă.

SECETĂ

Ne roade inima o surdă aşteptare, ceva sau cineva lipseşte. Am curăţit de idoli drumul mare şi-am hotărât să fie zilnic sărbătoare, dar golul spiritului creşte.
Zidim de-o veşnicie ruinate ziduri, cu dreapta tot mai obosită şi-n urmă, mâna stângă naşte viduri... Se sapă-n feţe amăgire printre riduri şi-o sete-adânc nepotolită.
Am dărâmat pe vechiul Bâal, pe Aştărte, dar inima-i păgână. Evlavioşi, rămânem mai departe cu-acele stranii înălţimi şi chipuri sparte, păcate ce se-ngână.
Cu gândul dus în lumea lui adevărată, răbdând porunci şi cicăleală; sfinţim îngăduinţa vinovată, ne ţinem legea, negreşit, pentru răsplată şi-aproape că sperăm tocmeală.
Ar trebui să curgă spre biserici râu de genunchi smeriţi şi şoapte. Să se trezească-n miezul nopţii clerici. Din Orientul

larg până-n Americi să nu mai fie noapte!
, i
86
VORBE
Atâta vorbărie acoperă muzica astrelor,
până şi soarele nu se mai vede din dosul ştiinţei.
Prostia se plimbă cu capul în nori;
prea mulţi limbuţi şi prea puţini ascultători.
Unu şi cu unu fac doi, dar ne iertăm sărăcia cu o figură de stil, completăm cu ghips verigile lipsă şi punem pulberii lumii fitil.
Atâţia şerpi tolăniţi pe ţărmul religiei, imensitatea-n adânc şi-n înalt ne-o promit. Cu limbile duble ca bicele caută sânge, făcând din sângele jertfei un mit.
Prea multă gălăgie când vorbeşte Iisus, prea multe minciuni, prea multă tocmeală. La capătul lumii, un spirit pândeşte ascuns să-şi facă intrarea triumfală.
87
Şedinţele, chiar şi în iad se ţin cu măsură; mai mult fapte se cer în ultimul veac. Numai copiii luminii se întind la palavre; vorbesc, dar faptele tac.
Sunt pline atâtea inimi ca nişte buţi de vin; demonul eului e cel mai fluid dintre toţi. Din lipsa iubirii creşte tot răul şi câţi creştini, atâţia farisei şi iscarioţi.
Da, prea puţin vorbim despre Iisus în afara programului de vorbire aleasă. Unde-o fi Verbul - icoana iubirii dintâi -şi ascultarea credincioasă?
88
VALDENZI
Valdenzi, lumini în peştera timpului, stele heraldice ale întoarcerii acasă, valdenzi, cetăţeni ai ţării speranţei, istoria celor puternici nu are nici o ispravă demnă de numele vostru.
Voi aţi arătat Europei cărarea dintâi, idealul Maestrului, sub nimbul sărăciei, strălucind de înţelepciunea simplă a iubirii,

arzând tot atât de bine în viaţă ca şi pe ruguri.
Valdenzi,
care aţi ocolit lepra luxului,
popor de tineri puri şi de bărbi înţelepţi.
Valdenzi cu aripi de vultur retraşi în pustiu, cu fapte de slavă
pe care urmaşii nu le mai ştiu,
89
cu cărţile sfinte
ascunse în haină şi-n minte.
Valdenzi, înviaţi şi luaţi-vă locul
pe străzi, în temniţe,
pe ruguri şi-n munţi.
Să coboare iarăşi la noi pribegie
peste ale timpului punţi,
şi nască-se iarăşi credinţa şi slava,
iubirea ce stinge în lume otrava.
Să apară şi azi, pe trotuare şi benzi,
picioare şi roţi
şi lumini de valdenzi.
90
ZÂMBEŞTE
Mai strălucesc în lume frumuseţi pentru că Dumnezeu a zâmbit când a creat-o. Soarele acesta-i doar umbra Prea Fericitului, apele poartă ţăndări ale oglinzii Lui, păsările chicotesc înviorate de acelaşi Spirit.
Nu-mi spuneţi că Dumnezeu este acru şi pus pe gâlceava, nu-mi spuneţi de Copilul lisus că zâmbea doar amar, prea grăbit către Cruce şi slavă. Nu-mi spuneţi că astăzi, din cer, El ne priveşte ca din icoană un Pantocrator sever.
El a plâns în grădini, a postit prin pustii,
dar acelaşi lisus,
vrăjiţi îi atrăgea pe copii.
9!

Şi dacă martirii, pe vremuri, zâmbind împăcaţi urcau eşafodul, de ce să stai ca un lemn necioplit, să te vaieţi mereu şi să tremuri, afişând în priviri că nu eşti iubit?
Priveşte în sus, priveşte înjur şi zâmbeşte, smulge-ţi faţa din palme şi masca de sfânt şi fii ca un înger uman pe pământ, în lumea care te iubeşte, nu te iubeşte.
N-ai de ce să cânţi? N-ai motive să speri? N-ai învăţat să te rogi, să primeşti şi să ceri? Cât timp Dumnezeu n-a murit, cât timp Iisus al nostru trăieşte, din cenuşă de post şi de lacrimi, zâmbeşte!

92

ÎN BISERICĂ

Descalţă-te la pragul închinării, De spiritul lumesc şi de paradă Şi leapădă în liniştea uitării încălţămintea paşilor de stradă.
E locul sfânt! Smereşte-te, ascultă, - Aici eşti la Sinai cu Dumnezeu -Căci orice praf străin e o insultă Pentru Cel veşnic, Ziditorul tău.
Şi nu sfida nici un modest herald Care te cheamă ca-n pustia vană; Pe Moise, Dumnezeu 1-a luminat Dintr-o înălţătoare buruiană.

93

MEMORIAL

Binecuvântată fie ziua aceea
când s-a turnat aici temelia creştină.
Binecuvântată clipa,
când a răsunat aici pentru prima oară
strigarea celor trei îngeri.
Binecuvântată fie şi ziua aceasta târzie,
această rămăşiţă de timp,
când veşnicia ne bate la uşă,
plină de făgăduinţe şi taine.
Ne-am luat timp să ascultăm cântecul istoriei

să punem amintirea să repete
povestea iubirii dintâi.
Bătrânii dirijori de suflete,
cu bagheta minunată a Scripturii
urcă iarăşi vechiul amvon
şi inima noastră tresare.
94
Doamne, credeam pe atunci că în curând vom cânta cu îngerii
şi prima noastră grijă erau florile dalbe.
Credeam pe atunci că nu se va mai scutura
floarea generaţiei noastre
şi în mica noastră Filadelfie
veneam însetaţi la izvoarele odihnei creştine.
Acum, la vecernii de istorie
îngenunchem printre frunzele toamnei,
printre speranţele şi dezamăgirile noastre rechemate.
îngenunchem cu dor în faţa împăratului veşniciilor
şi al zilelor adânc albastre,
lăsând să pătrundă lumina Lui
prin ploaia lacrimilor noastre.
95
'!
„iiî
GRAŢII DE NUNTĂ
GENEZA
Universul începe odată cu seara aceasta, izvorând dintr-o
coastă ce doare. Ai dormit o clipă sau o veşnicie?
- Cine să ştie, cine să măsoare?
Lumea a început odată cu Eva;
înainte de ea urla singurătatea.
Toate lucrurile s-au transfigurat la apariţia ei;
cu ea a început viaţa. Şi moartea.
Există un sacrament al singurătăţii;

singur, multe lucruri le faci mai bine.
Dar nu poţi trăi, nu ştii a iubi,
nu poţi cunoaşte-mpliniri nici sfâşiere de sine.
Aveţi binecuvântarea chiar din Geneză.
Şi chiar dacă paradisul a fost invadat, pustiit,
cei doi pomi au rămas încă rodind,
în timp ce şarpele fluieră cu capul zdrobit.
Nu aveţi altceva de făcut toată viaţa decât grădina voastră s-o lucraţi, s-o păziţi
- atenţie la îngerii care vă vizitează! -şi fiţi fericiţi.
GRAŢII DE NUNTĂ
Prin portaluri de rouă a venit toamna... Sunt gata viile să-şi jertfească nectarul. Da, oricine aţi fi voi cei doi îngeri, vă invidiem harul.
Bine aţi venit în imperiul iubirii,
aici sunt ziduri de amin şi magistrale de aur
şi fiecare înţelege pe fiecare,
nu se dau explicaţii;
până şi defectele au sclipiri de tezaur.
De acum veţi purta armuri princiare, vă veţi întoarce în lume cu tălpi de lumină, veţi păşi ca într-un dans al demnităţii originale în fericire deplină.
încoronaţi cu mâinile Domnului, învăluiţi în aura rugăciunii, cu obrajii spălaţi în duioşia mamei şi a tatei, sub privirile rătăcite ale lunii,

cu goliciunea copilăriei în suflet, sub legea atracţiei şi a distracţiei universale, sunteţi aşteptaţi, iată, în grădina iubirii, să împletiţi bolţi de osanale...
Luaţi-vă de mână, îmbrăţişaţi-vă! Nu sunteţi ai voştri, sunteţi fiecare al celuilalt; soarele, emoţionat, coborând, vă cuprinde, ca o baie de dor înnoindu-se înalt.
Abia se mai zăresc batistele fluturând pe peron - pentru cei

trimişi pe linia întâi e-o onoare. Cu Dumnezeu înainte prin iarna istoriei! Războiul va fi lung, dar triumful e mare.
103
CÂNTEC DE NUNTĂ
Nu staţi în calea iubirii. Sau chiar de veţi sta, ea totdeauna învinge şi totul apleacă... Pe lângă Cântarea Cântărilor voastre, cântările lui Solomon sunt o joacă.
Unei lumi care-şi merită sfârşitul, plină de veselii găunoase şi de inimă rea, este o onoare că-i întoarceţi spatele ca să vă spuneţi ,,da".
De acum totul se ia de la capăt: se vor crea lumina, pârâul şi pomul, vor apare delfinii, maimuţa şi ursul şi, la urmă de tot, omul.
Dacă va mai fi timp până-n amurg, se va modela, din aceeaşi tulpină, femeia; vom vedea prima iubire, primul sabat şi tot ce-a gustat ziua aceea.
104
Spirală de aur în pom, Sarxail
va şopti din nou prin frunzări, minciuni tămâioase.
Dar voi,
totdeauna în doi,
îl veţi sili să vă lase.
Aşa vor trece zi după zi, nopţi după nopţi, în grădină, cu paşi înrouraţi către pomul de viaţă... în zbor amândoi, sub val de val împreună, prin curcubeie de foc şi de ceaţă.
Aşa va fi, numai ţineţi-vă strâns, mereu amândoi în tot ce veţi face; una în zâmbet şi dor, în chiot şi-n plâns, una în dragoste, bucurie şi pace.
105
CÂNTEC DE DRAGOSTE
Creatorul a pus în centrul fiinţei inima;
în centrul lumii - o grădină. Şi dacă deschid Biblia la mijloc descopăr Cântarea Cântărilor. Ca să învăţ în această singură

viaţă, singurul ei sens - iubirea.
Şarpele a aruncat în lume mărul discordiei şi păcatul a stricat jocul dragostei. Şi totuşi, miliarde de flori se deschid graţioase sub soare zâmbind şi iubind nepăsătoare.
Da, a existat un timp binecuvântat când îndrăgostiţilor nu le era încă ruşine, când veşmântul de soare de pe umeri şi de pe coapse nu cedase locul unei frunze mincinoase.
106
Pe atunci dragostea era mai mult decât joc, fericirea mai mult decât simplu noroc. Şi dragostea puternică era, încât chiar moartea se temea de ea.
împrumutată din nemărginire, era numită dor şi preaiubire din inima veciei şi din Cruce, fluviu de sânge-n care viitorul necunoscut să poată să se-arunce.
Acelaşi Spirit respirau, purtau acelaşi Nume;
ei singurii erau familie, biserică şi lume.
Cei doi erau nişte copii ştrengari
tot alergând
prin vânt
după lăcuste şi sitari.
Şi oriunde mergeau, sub ape sau prin nouri de scântei,
luau şi dragostea cu ei.
Noi credem astăzi şi sperăm
în fericirea voastră
şi a noastră.
Fie ca cerul să ne dea grădină
şi-acea pierdută haină de lumină.
Şi dacă-n univers s-ar stinge toate,
chiar şi credinţa şi speranţa,
să ne rămână acest unic foc dumnezeiesc:
te iubesc! - te iubesc!
107
z

H

3 £ «w
II'
O fac
3. "J. 2.
ÎT. 3 p Pe
8 <H
3 ST
pe Ol
ta
r*
3 ***C***
P «o
2 a
o 3
-2. §
pe O p
% I
O
p
C/J
n>
c
&-"s.
3 Crq
3
P
rn-
o*
5" *n*
- a
CTQ

Pe
3
2. n
p
P o
3 3
o o *S* 3
5 3>
"■ 3
a
s*
S. S
a. ST n P
£ «°
P> —-
ZL o"
W c
52 o
3 c
O f-H
**' P
p £
3> ft
S 2 n> 3
b
<

P p
S- s
c/3 **3**
CD
1
CD

13 £ 2
3 S. 2 3
>— c 3
< *T3 ►— 3-
2 3. ?? ".».
N 5. P O
"• 3 Q S
■s. = 5- 3
o
3
KO
§- B 3.
3 3 *& c/J
5- S -n
S\ N
P CT>
*C/J'
ST >a P
!*«£.'
• 3
3 3-
-a o
o 12.
3 3>
***& 2**
2 E>
Oi 3
3 •- 2
oo W
a
o

HOTAR

S-a mai scurs un an prin vinele noastre: peste treizeci de milioane de sistole şi diâstole! De atâtea ori am murit şi am înviat încât nu ştim de mai trăim ori ba.
Sfârşitul acesta vine cu abac şi cu salve, pentru că sfârşitul înseamnă nou start. Putem începe o alergare nouă, ori să repetăm anul în sens invers ca într-o plasă a timpului spart.
Mă înfioară această hemoragie de zile. Jurnalul n-a fost nimeni să-1 scrie, doar îngeri nevăzuţi cu videocamere, cu aparate de înregistrat emoţii şi gânduri îşi fac loc printre iluzii şi scânduri.
8 Exerciţii de înviere
Sub greutatea viitorului se rupe văzduhul, prin crăpături se aud imnuri de mileniu, un glas de corn sfâşie perdeaua de funingini, anunţând noul an - poate ultimul.
învăţăm astăzi cântarea cea nouă, de recunoştinţă şi de speranţă. Tremurând, ne aruncăm greşelile în a Crucii balanţă.
114
INTERSECŢIE
La margine de an, privim cum ziua îşi face-n lume ultimul ocol, Se stinge iar în neguri de vecernii, Lăsându-ne-n adâncuri trist bemol.
Aşa recalculăm pieirea noastră -Sau viaţa, cum doriţi s-o dezmierdăm Cu unu, doi, treizeci sau şaptezeci, Atâta scriem şi atât păstrăm.
Şi ne-adunăm sub bolţi de artificii, învăluiţi de-un viscol din Olimp, Sărbătorind un an pe metereze Ori salutând o pierdere de timp.
Prietene, trecând prin gerul lumii Să nu iubeşti minciuna ei zglobie, Ca să nu-ţi facă inima deşartă Şi sufletul aşa, ca de hârtie.
Priveşte de pe cheiul stins al nopţii, La stelele rotindu-se ceasornic. Deasupra-n infinit veghează Domnul, Asediindu-ţi inima, statornic,

Şi-adastă-acum, şoptindu-ţi cu răbdare Răspunsul de decenii amânat: Dacă-I permiţi ca-n noaptea asta scurtă Să-ţi facă Domnul sufletul curat.

116

PSALM DE CENUŞĂ

Al Tău, numai al Tău aş vrea să fiu. Dac-aş putea s-adun ce-am vânturat, Sa mai câştig din timpul spulberat, Când ceasul lumii bate a târziu.

Ci iartă-mă, Tu Doamne, înc-odată; După dreptate, iată-mă că pier, Dar după mila Ta nemeritată Salvează-mă şi-nalţă-mă la cer.

Sau mai degrabă toarnă-n mine cerul, întâiul foc şi sâmbure de preţ. Priveşte-mă, topeşte-mă-n misterul Iubirii Tale, ca să nu îngheţ.

De pe altar străin cenuşa mea Se-ntbarce-n flăcări albe către Tine. Trudit de moarte mă întorc în mine Unde m-aşteaptă azi iertarea Ta.

117

COLIND PĂGÂN

Noel, Noel şi Christmas şi Crăciun O nouă iesle prevesteşte Crucea. Cu spatele la Sfântul Prunc evreu, creştinule un dumnezeu -ateu!

Slavă lui Dumnezeu în ceruri înalte!" - între smeriţii fraţi ai lui Iisus care n-au pregătit adevărului temniţe, care nu şi-au ars vecinii pe ruguri, care n-au legat Scriptura în lanţuri, care nu înjură crucea şi n-o sărută, care nu-şi îndoapă cu drojdii naţia, asmuţind-o împotriva individului.

„Şi pace pe pământ între ai Lui!"

Două milenii de războaie sfinte, de persecuţii şi de dictatură, de bazaconii şi de ură, ură, ură, dreptatea fiind a celui mai puternic, adesea mai corupt şi mai nemernic; potcapuri, cârje, diademe, tiare, şi semiluni şi cruci şi săbii şi topoare, şi câte constituţii cu capcane, bastoane, fascii, seceri şi ciocane,

şi sânge-atât de mult stropit
pe sfinte ziduri în Apus şi-n Răsărit,
pentru ca-n judecata de apoi
o Iesle să dea tuturor sentinţa dreaptă:
Da, cei mai mulţi creştini, după istorie,
adică după faptă,
şi-au pregătit un loc în iad mai jos ca noi.
Noel, Noel şi Christmas şi Crăciun
Aduceţi multă apă şi săpun,
să-şi spele mâinile Pilaţii şi confesorii lor creştini
- ayatolahi romani şi bizantini -,
că s-a spurcat măreaţa sărbătoare;
piatra şi lemnul au primit onoare,
iar Pruncul Viu şi maica Lui israelită
stau tot în vechiul grajd, sub slova necitită.
Nori de tutun şi un potop de vin
şi-atâta sânge, minciună şi venin,
au compromis străvechiul
şi sfântul nume de creştin.
întoarceţi-vă voi la ieslea Lui,
faceţi în lume loc oricui,
lăsaţi cezarii să-şi termine treaba,
iar voi luaţi crucea-n spate şi Biblia şi roaba
şi construiţi acum, la voi acasă,
o lume mai aleasă.
Noel, Noel şi Christmas şi Crăciun, s-apuce-ntâi creştinii
drumul bun. Sau, poate-i vremea să ne-ntoarcem noi, păgânii
şi ciobanii de la oi, călăuziţi numai de-o stea - ce-n astă noapte
pare-a fi în nor -şi să cântăm, transfiguraţi de ea: Chrîstos e-al
tuturor!

w

C/5

ffl **C/i**
'ii

ROMANŢA

Mie dor de ţara cu smochini în floare, Cu struguri aurii sclipind în soare. Să strig uimit de slava ei aş vrea.
In ea, în ea E tot ce mai inspiră viaţa mea.
Mie dor de pomul vieţii din grădină, Mie dor de locuinţa de lumină, Şi-aştept fior că nu mai mor nicicând;
Curând, curând, Spre patria de-azur să zbor cântând.
In ţara mea nu bântuie argintii Şi se-nţeleg copii cu părinţii.
Voi fi scutit de duhul de tutun;
Ce bun, ce bun E locul unde drepţii nu apun!

125

Mie dor de Canaanul plin de slavă Cu fructe din belşug, fără otravă, Să gust şi eu cireşele din rai,
Şi-n mai, în mai Să mă-ntâlnesc cu pepenii pe plai.
Copiii mei se vor juca sub soare, Cu pui de leoparzi şi căprioare. Şi via nimeni n-o va mai strica;
Din ea, din ea, Nectarul dulce, sfinţii îl vor bea.
Spre paradisul păcii-mi suie visul, Să uit singurătatea şi abisul, Să las în urmă scândurile reci,
Şi-n veci de veci, Gonite suflet, soarta să-ţi petreci.

126

OBSESIE

Daţi foc la rug, să se consume jertfa. După toate minciunile, vă e singura putere. De loc nu mă trimiteţi în iad, ci mă alungaţi din el pe poarta care dă spre înviere.
E limpede Evanghelia, chiar ferecată-n argint, mai cristalină decât versul meu care piere: pauza de ani sau de veacuri e o secundă sterilă, fiindcă voi fi nimic până la înviere.
Fiare din arenă şi din amfiteatru, zei ai istoriei ce curge-n cădere, sunteţi total neputincioşi fiindcă există un tribunal celest şi înviere.

127
DIES IRAE
Va bate ceasul lumii. în curând Un ultim dangăt va suna-n vecie. In inimile surde la Cuvânt, El va tăia adânc în carne vie.
Va bate ceasul lumii. Lung va bate Sentinţa grea a zilei de apoi. Din letargia scumpelor păcate Vă veţi trezi atunci - târziu! - şi voi.
Dar va fi prea târziu în acea zi Când ceasul lumii va suna-n vecie, Căci nu cu îndurare va veni, Ci cu sclipiri de groază şi mânie.
Nu râdeţi, că vă cheamă veşnicia Ca să răspundeţi pentru-a voastre fapte. Se va preface-odată-n foc mânia Şi va-amuţi batjocura în noapte.
128
Oglinda pusă dreaptă înainte N-o veţi putea privi cu frunţi senine. Veţi rămânea atunci fără cuvinte, Cu faţa descompusă de ruşine.
Şi milă nu va fi, da, nu va fi, Când ceasul lumii negreşit va bate. Ce triste amintiri vor răscoli Regretele prea mult întârziate!
Nu pot să spun ce vai va fi atunci. Va ustura nuiaua conştiinţei Când răzbunarea dreptelor porunci O vor afla şi fiii şi părinţii.
O, voi ce azi slujiţi cu-atâta trudă La porcii libertăţilor nesfinte Şi zilnic vă hrăniţi cu foame crudă Sub roşcovul credinţei fără minte,
întoarceţi-vă, astăzi se mai poate, Mai sunt câteva clipe generoase. Când ceasul tainic ne-ndurat va bate Se vor sfârşi chemările duioase.
Va bate ceasul lumii. Poate mâine Un ultim dangăt va suna-n vecie, întoarce-te, să nu pieri ca un câine în ziua de furtună şi mânie.
9 Exerciţii de înviere
RIME ANTEDILUVIENE

Doar nouri albi pe cerul senin întotdeauna, Şi răsuflarea ierbii, şi-n orice noapte luna, Şi stelele mai limpezi şi apele mai calme, Şi Creatorul lumii ţinând planeta-n palme... Chiar gheţurile polare erau fierbinţi şi verzi Cu ierburi tropicale în care să te pierzi... Izvoarele ascunse sub fragedul pământ Suflau din adâncime un abur cald pe vânt... In dimineţi cristale sub crângul plin de flori Se desfăcea lumina în arcuri de culori... Sclipeau bogat în munte şi-aproape-n orice loc Metale preţioase şi pietrele de foc... Şi n-avea răni pământul, nici dune călătoare Şi nu cădea, ca astăzi, nici ploaie, nici ninsoare... Creşteau cât chiparoşii ferigile şi jepii, Coloşii stegozauri scoteau din valuri ţepii... Bizonii, rinocerii şi marele mamut, Sub cerul plin de păsări din vremuri ce-au trecut, Se întâlneau acolo pe câmp, pe lângă ape, Să pască iarbă vie şi-apoi să se adape... Curgeau din stânci pâraie de must şi untdelemn Să bea-n nesaţ cu mâna căuş Matusalem. Stăpâni pe toată glia erau atunci titanii Străbuni dedaţi la rele şi la păcate stranii. Trăind la fel ca astăzi: atei, sperjuri şi hoţi Pân-a venit potopul şi i-a luat pe toţi.

130

ANTIPSALM

Pleacă-te, inima mea, inima mea,
rană deschisă, izvor de drumuri
rătăcitoare!
Pe căile tale fireşti nu vin decât şerpii,
decât cei
ce odată au fost îngeri de soare.
Pleacă-te, inima mea, o, inima mea! Cu ce să-ţi înduplec umbrele, valul? Ce vânt te-ar preface din smoală, tămâie şi lacrimi din resturi de stea ?
Pleacă-te, inimă, întinde-te-n lung pe pământ, fluviu de har şi potir de-ametist, o cărare de aur pe care să treacă picioarele sfinte ale lui Christ!

CONFESIUNE

Eu cred în Dumnezeu stăpânu-a toate Care-a făcut şi ceruri şi pământ, In adevăr şi-n dragostea-I ce poate S-aprindă viaţă doar cu un cuvânt.

Eu cred în Dumnezeu cel fără moarte, Cel ce trăieşte veşnic ca să dea. El mi-a trimis din vremi această Carte Ca să-mi câştige inima prin ea.

Eu cred în Dumnezeu cel nevăzut Şi ochii mi-i închid şi-L chem pe Nume, Ca Domnul nesfârşit, neînceput Să nu mă lase pradă-n astă lume.

Eu cred în Dumnezeu căci mi-este Tată Şi mila Lui aştept în orice zi. Eu cred în El. Şi va veni o dată Când tot ce mi-a promis al meu va fi.

Eu cred în El. Nimic nu mă clinteşte. Nu voi să-mpart cu altul viaţa mea, Că dincolo de moarte mă iubeşte Şi ştiu că ochii mei îl vor vedea.

PRIETENUL UCCI

Pe sub arcadele păgâne, Bătut de-o lună de cristal, Fugind de fumuri şi cadâne Trecea eroul Parsifal.

Dar întâlni în miez de noapte O turlă-n alb dumnezeiesc. Sugând al clopotului lapte Lucea-n cristelniţă domnesc.

Lovit de vrajă, cavalerul S-a transformat într-un Calvin, In templul unde adevărul N-a fost amestecat cu vin.

Prea agresat de multe muzici, El a crescut adânc şi-nalt Şi tot mai rezistent, de nu zici Că n-ar fi stâncă de bazalt.

A fost umplut cu preasimţire Să-şi pască turma printre crini, Prin labirinturi să se mire De ce-s şi-n Dunăre rechini.

Dar peste mii de peroraţii Ce-l înconjoară-ntr-o clipită, îl mântuie de toţi Pilaţii Predestinata Sulamită.

La capăt de poem i-aş pune O rimă tare, de efect. Ca din greşală vă pot spune Că Ucci încă nu-i perfect.

134
POEMUL BEŢIEI
traducere după Solomon
Cine zice "vai!", cine strigă "valeu!" ? Cine are certuri şi plângeri mereu? Cine poartă vânătăi gratuite Şi ochi injectaţi în orbite?
Cei ce zăbovesc la vin,
cei ce se-ntorc să mai guste puţin...
Nu te uita cum gâlgâie ghiurghiuliu
ca mii de rubine-n delir,
când turnat îţi face cu ochiul, dănţuind în clondir!
Ca un şarpe şiret te muşcă îndată,
ca o viperă diplomată.
Atunci ochii tăi vor vedea bazaconii şi mintea îţi va afişa eroare. Vei fi ca un om adormit în larg, legănat pe vârf de catarg.
„M-au bătut? Nu mă doare! M-au lovit? Insinuare! Când mă voi trezi din leşin? Mai vreau vin!"
135
PSALMUL 74/75
traducere
Ţi-aducem recunoştinţă, Dumnezeule, Ţi-aducem recunoştinţă, invocăm numele Tău, povestim faptele Tale mirabile.
Când îmi va sosi timpul hotărât, voi judeca Eu însumi în mod echitabil. Se topeşte ţara cu toţi locuitorii ei? " Tot Eu îi voi întări pilonii. Sela!
Eu zic celor inconştienţi: încetaţi cu demenţa! Şi celor răi: nu ridicaţi cornul! Nu vă ridicaţi cornul în înaltul cerului vorbind cu gât obraznic şi semeţ!
Că nu din Orient, nici din Occident,
nici din pustiul de Sud vine înălţarea,
ci Dumnezeu va judeca;

pe acesta-1 va coborî, pe celălalt îl va-nnălţa.
136
Da, în mâna lui Yahwe este un potir cu vin roşu, spumos, plin de tării. Când îl va turna, vor sorbi şi drojdiile; toţi răii pământului vor bea din el.
Şi eu voi închina versuri pe vecie, voi psalmodia Dumnezeului lui Yaakov, reteza-voi toate coarnele celor răi, iar coarnele celui drept vor fi înălţate.
ZBOR ÎNALT
Regretatului prieten, astronautul James B. Irit/in,
Scăpat de pe pământ, am tot dansat în cer pe-arîpi cu zâmbet argintate. Spre soare, munţi de nori am spintecat; ce n-aţi visat, eu le-am trăit pe toate.
Urcând, m-am învârtit plutind pe boare şi uluind tăcerea însorită, în luntrea mea sublim nerăbdătoare prin coridoare de-aer zbânţuită...
O, nesfârşit albastru delirant,
pe culmi de vânt păşind uşor, cu graţii,
pe unde nici un vultur n-a zburat!
Uimit în duh simţeam, umblând hai-hui, călcând pe sfinte şi virgine spaţii, ca am atins cu mâna fruntea Lui.
Traducere, după americanul John Gillespie Magee, Jr. (Florin Ldiu).
138
IISUS
Marea problemă a lumii Trece prin inima ta. Tot universul aşteaptă: Tu ce răspuns îi vei da?
Veacuri se-agită de-a rândul între furii şi suspine, Valul se-nalţă spre ceruri Cine-i lisus pentru tine?
Moartea pândeşte la colţuri, Viaţa e moartă şi ea. Doar o-ntrebare e-n toate -Tu ce răspuns îi vei da?
ANOTIMP
Treceau în trap trăsurile la gară, Pe strada cu granit şi flori de

tei. Prisaca zumzăia în primăvară, Vegheată de bătrânii mei evrei.
Sub pietrele fierbinţi fugea şi timpul Şi vaca Domnului păştea nu-mă-uita. Trecea inel în suflet anotimpul Şi în cerdac scâncea vioara mea.
Cireşul somnambul intra în jaf De porumbeţe crude şi de frunze. Cum tălpile zglobii fierbeau în praf Scrâşneam fanfare-n dinţi, cu buze unse.
Şi ce comori în pruni şi în gutui Şi-n poama tămâioasă, arămie! Ce-i bun este avutul nimănui - Şi bună mai erai, copilărie.
140
Din nucul uriaş, pe frunze moarte, Involburate-ntr-o saltea de iod, Săream în toamne cu umbrela-n spate, Purtând un mare visător nerod.
Culcat pe rogojini zburam spre lună Cu limba scoasă către nemţi şi ruşi. Ah, vârsta mea naivă şi nebună, Mi-e dor să fiu din nou copil la Huşi.
POATE EPILOG
Va veni o zi
când îmi voi arunca în foc poemele,
aceste oracole ale vântului
cel oricum favorabil.
Şi gestul acesta mă va înălţa în poemul vieţii,
aici şi dincolo, continuu.
Ca să devin însumi poem,
suma înţeleaptă
a tot ce am scris şi voi scrie.
Să pun în mâinile buimace ale omului
torţa primordială.
Da, va veni o zi
când îmi voi arunca în foc poemele.
Dar nu va fi negaţia

ci floarea neconsumată, sublimă
şi fructul chiar, numai astfel salvat.
Nu gestul barbar al negaţiei; aşa
va bate atunci vântul cel oricum favorabil.
Mie,
poemului meu
şi omului. Dacă vrea.
142
POSTFAŢĂ
Poemele lui Florin Lăiu sunt - lucru rar astăzi -asemeni autorului: credibile, elegante şi tenace. Ele degajă inefabila forţă a credinţei în Dumnezeu, în lucrarea mâinilor Creatorului şi în oferta salvării de la dezastrul final. Dacă ne-am opri aici, am rămâne pironiţi însă în spaţiul ideii, iar ideile nu salvează. Trăirea celor dintâi dă rod într-un Cuvânt personificat: clar ca adevărul şi frumos ca în cele şase zile ale Creaţiei. Apoi urmează ziua de odihnă: întâlnirea în liniştea supremă căreia în fiecare clipă trebuie să i se găsească un nume, aşternut sau nu pe hârtie.
Poezia lui Florin Lăiu este suavă. Pornirea ei este blândă ca o promisiune şi fermă ca o împlinire. Versul lui, când modern când clasic, comunică.
Poezia lui Florin Lăiu e simbioză de Psalmi şi Cântare a cântărilor.
Fii binevenit în Ţara vorbelor care au devenit cuvinte, poetule-frate. Şi să nu fii îngrijorat: în această cetate sunt multe pagini acoperite dar şi multe albe.
Petre Angliei
CUPRINS
Ruguri • Artă poetică, 13 • Miltoniană, 14 • Ruguri, 15 «Rugăciune pentru poet, 16 «Distihuri, 17 «Doamnei mele, 18 «Adamică, 19 «Doară, 20 «Acro-portret, 21 «Rugăciune pentru ţară, 22 «Floare de spin, 23 • Martie 1977,25 «Acrostih

unui prieten, 27 • **Paşii Gaiileeanului** • Index, 33 • Biblia, 35 • Icoană, 36 • Cântecul crucii, 37 • Marmură, 41 • Ieşua, 42 • Eikon, 45 • Mărgăritarul, 47 • Cântare de aur, 49 • Hoc signo vinces, 50 • Dodecalog, 51 • Fă-mă cuvânt, 52 • Psalm, 54 • Se întoarce, 55 • Cântec, 57 • Concert, 58 **«Omega**
• Lehamite, 65 • Omega, 67 • Zeru-Babel, 69 • ExodJO
• Strigătul lui Ionâ, 71 • Destul, 73 • Iarăşi, 74 • Ar-maghedon, 73 • **Cu candela în palmă** • 10 fecioare, 81
• Martyria, 82 • Acasă, 83 • Secetă, 85 • Vorbe, 87 • Valdenâ, 89 • Zâmbeşte, 91 • în biserică, 93 • Memorial, 94 • **Graţii de nuntă** • Geneză, 101 • Graţii de nuntă, 102 • Cântec de nuntă, 104 • Cântec de dragoste, 106 • Serios, 108 • Intersecţie • Hotar, 113 • Intersecţie, 115 • Psalm de cenuşă, 117 • Colind păgân, 118 • Obsesii • Romanţă, 125 • Obsesie, 127 • Dies irae, 128 • Rime antediluviene, 130 • Antipsalm, 131 • Confesiune, 132 • Prietenul 'Ucci, 133 • Poemul beţiei, 135 • Psalmul 74/75,136 • Zbor înalt, 138 • Iisus, 139 • Anotimp, 140 «Poate epilog, 142 • Postfaţă, 143
144